

РЕШЕНИЕ

№ 2721

гр. София, 25.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 20.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **10651** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата. Образувано е по жалба на М. Г. П. от [населено място], чрез адв. Р. П. от САК, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0328-000088/30.09.2024г., издадена от старши полицаи към ОДМВР – П., РУ Радомир, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП по отношение на жалбоподателката е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

С твърдения за наличие на всички основания по чл. 146 АПК жалбоподателката претендира отмяна на описаната заповед. Твърди, че отразената в нея фактическа обстановка не отговаря на действителната такава. Не са изяснени релевантните за отговорността обстоятелства. Изтъкват се нарушения на контролните органи при извършване на проверката. В съдебно заседание жалбоподателката, чрез процесуалния си представител, се позовава на приетата като доказателство токсикохимична експертиза. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът – старши полицаи към ОДМВР – П., РУ Радомир, изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита, че са налице всички материалноправни предпоставки за упражняване на компетентността. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по

основателността на оспорването.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 30.09.2024 г., след извършена полицейска проверка, срещу М. Г. П., като водач на МПС – Ф. К. с рег. № СА5849, е съставен АУАН № 603018 за извършено нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 ЗДвП – „управление на ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози“. В хода на проверката на жалбоподателката е направена проба за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство Дрегер Д. тест 5000 с фабричен номер ARLJ-0047, като уредът е отчел положителен резултат за амфетамин. Издаден е бил талон за медицинско изследване № 106565. Водачът е откаран до МБАЛ Радомир ЕООД за даване на кръвна проба, видно от съдържанието на приложения по делото Протокол от ЦСМП-филиал Радомир, за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози. На същия ден е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, с която на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнoleгитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 42 е приложена Заповед № 8121з – 1632/02.12.22021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП от полицейските органи от ОПП при СДВР и секторите „Пътна полиция“ в ОДМВР; от заемащи длъжност полицейски инспектор VI-IV степен“; от звената, осъществяващи охранителна дейност по чл. 14, ал. 2, т. 1; от отделите „Охранителна полиция“ при СДВР/ОДМВР. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на ОДМВР - П., със Заповед № 313з-362/28.02.2022 г. /л. 44/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по Глава шеста ЗДвП, сред които полицейски инспектори от СПП в ООП и звената „Териториална полиция“, „Патрулно-постова дейност“ в РУ при ОДВР-П.

Процесната заповед е издадена от К. Г. К., който съгласно приложените по делото службена бележка, акт за встъпване и Заповед № 185/01.04.2015 г. заема длъжността старши полицай в група „Охранителна полиция“ към РУ-Радомир при ОДМВР – П..

Тази длъжност е в обхвата на посочените в Заповед № 313з – 362/28.02.2022 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма – в заповедта са изложени фактическите и правни основания за налагането ѝ. Същата е мотивирана с конкретни прояви на жалбоподателката, които изпълват състава на административно нарушение, за което е съставен АУАН. Упражнената компетентност по чл. 171 ЗДвП е мотивирана от установяването, че оспорващата, като водач на ППС, е управлявала МПС след употреба на наркотични вещества.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателката.

Съдът обаче намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон и в противоречие с целта на закона.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка.

В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателката за това, че на 30.09.2024 г. е управлявала лек автомобил марка „Ф.“, модел „К.“, с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], [улица]с посока на движение от [улица]към [населено място] могила Б.“, като при проверка с техническо средство Дрегер Д. Тест 5000 с № ARJF-0047, проба № 00228, извършена в 16,18 часа, е отчетен положителен резултат за употреба на наркотично вещество – амфетамин.

Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Съгласно чл. 3, ал. 1 и 2 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. При съставянето на акт за установяване на административно

нарушение за установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване по образец съгласно приложение № 1. Установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста (чл. 3а от Наредбата). Концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при невявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване (чл. 6, ал. 10).

Съгласно чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г., когато с тест е установено наличие на наркотични вещества или техни аналози, полицейски орган съпровожда лицето до мястото за извършване на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване.

В случая жалбоподателката е бил откарана до МБАЛ Радомир ЕООД за даване на кръвна проба за медицинско изследване. С постановление от 30.09.2024 г. на старши разследващ полицай при РУ-Радомир с УРИ 328р-9974/2024 г., по бързо производство № 173/2024 г. по описа на същото РУ, е назначена токсикохимична експертиза, изпълнена от К. М. и М. Вакарелска-Поповска - вещи лица, специалисти в областта на химията към Центъра за експертни криминалистични изследвания в Националния институт по криминалистика към МВР. Според резултатите от нея, обективирани в Протокол № 25/ТКХ-24/09.01.2025 г., в предоставената за изследване проба кръв, взети от лицето М. Г. П. с ЕГН [ЕГН], не е установено наличие на упойващи лекарствени средства и наркотични вещества, включени в списъците – приложения към чл. 3 от Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични във връзка с чл. 3 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите.

Разпоредбата на чл. 171, ал. 1, т. 1, б. „б“, изр. посл. ЗДвП изрично сочи, че при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. В случая изготвената в лабораторията на Центъра за експертни криминалистични изследвания към МВР токсикохимична експертиза опровергава стойностите на техническото средство и по категоричен начин установява, че в деня на полицейската проверка жалбоподателката не е управлявала МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. В тежест на органа, издал оспорения акт е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното медицинско

изследване.

В обобщение съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна и като такава подлежи на отмяна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателката има право на разноси във вид на посочените в списъка по чл. 80 ГПК, а именно разноси за държавна такса и заплатен адвокатски хонорар, срещу размера на който ответникът основателно възразява. Предвид фактическата и правна сложност на спора и тълкуването на Съда на ЕС по дело С-438/22 настоящият съдебен състав намира, че претендираното в размер на 1000,00 лв. адвокатско възнаграждение е прекомерно на фона на обема на извършените от адв. Р. П. представителни действия, свеждащи се до изготвяне на жалба и явяване в две съдебни заседания до изчакване на резултатите от химикотоксикологичната експертиза. Ето защо съдът определя на 800,00 лв., към които следва да се добави сумата от 10,00 лв. за ДТ. Разликата до действително платената от страната такса от 15,00 лв. не следва да се възлага на ответника. Жалбоподателката има възможност да я претендира като недължимо платена по реда на чл. 4б от Закона за държавните такси.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0328-000088 от 30.09.2024 година, издадена от старши полицаи в Районно управление – Радомир към Областна дирекция на вътрешните работи – П..

ОСЪЖДА Областна дирекция на вътрешните работи – П. да заплати на М. Г. П., разноси по делото в общ размер на 810,00 /осемстотин и десет/ лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: